

Revista genètico-prosàpica, militant i numerada

La Comarca Legítima

Estirp = Uinatge = Missaga = Dinastia
Olot · Berga · Vic Afiliat a la quarta carlinada

1er. Trimestre 1990 Any 4 n.º 1 150 ptes. Exemplar Nº 00579

DEFENSA DE LA LEGITIMITAT

Aquests temps tormentosos i d'aparent canvi, que sotraguen Europa d'Est a Oest, i Amèrica de Nord a Sud, requereixen la nostra aparició perquè vosaltres, lectors iniciats, sapiguen a què us heu d'atendre.

La legitimitat torna a manifestar-se amb més força que mai en tots aquells països comunistes que aparentment practicaven la igualtat de tots, la dictadura de molts sobre uns pocs. Diem aparentment, perquè en realitat es tractava d'uns pocs que manaven sobre tots els altres. Això no ho feien des de la legitimitat, sino des de la vergonya d'ensenyar publicament que n'hi ha alguns que han de manar perquè els altres sàpiguen què han de fer.

Quín desconcert que hi ha entre tanta gent que es veu ara obligada a triar i a votar, sense que ningú els hi digui amb autoritat a quí han d'el·legir! A la República (excuseu la paraula) Democràtica (excuseu també aquesta) Alemanya, han votat al legítim Kohl, perquè és el que mana. Les altres antigues Monarquies balcàniques no tenen aquesta sort.

També hi ha una onada de desconcert per la persecució que s'ha fet a prohoms del govern legítim com el Secretari del Molt Honorable, Sr. Prenafeta. És clar que qui es sacrifica per dirigir al poble, té el dret i la obligació de procurar per la seva família. Però és que la qüestió és més profunda i és la següent: ¿Quí pot jutjar i controlar al qui mana? Si el que mana i governa està legitimat per fer-ho, si ho està perquè **ÉS**, perquè és el senyor natural (una altra manera de dir legítim), ¿quí legitima al jutjador?. Ens trobem amb una aberració històrica, la separació de poders, de la qual convé mantenir la imatge, per tranquil·litat dels governats, però de la que no es pot tolerar que es dirigeixi contra la mà que els hi dona el menjar. Desagraïts!!

La Comarca Carlina

LLENGUA LEGÍTIMA

Mil anys valents com braus, del cim de llurs palaus
en les guerres i paus, han batallat els nobles,
ensenyant als esclaus i als brètols de llurs pobles,
al fons de llurs cataus, la llengua de sons seus.
Mil anys desvirgant traus, en les treves i paus,
els membres fotent claus d'inspiració divina,
inseminant per graus la llengua llemosina,
llet i sang de tons blaus pel mon en grans allaus.

En llemosí sonà lo meu primer vagit
quan, repapiejant, en Fabra dividia
Països Llemosins segons l'ortografia
e destriava mots segons lo gust del dit.
Malèfic enginyer, que vas fer un embolic.
Corrupte liberal que, sense poesia,
desferes trobadors e, amb ells, la Pàtria mia

